

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RON, MERCEDES

Păcatul tău / Mercedes Ron ; trad. din lb. spaniolă: Laura

Drăghici. - București : Bookzone, 2025

ISBN 978-630-305-379-0

I. Drăghici, Laura (trad.)

821.134.2

Grafician copertă: **Teodora Savu**

Traducător: **Laura Drăghici**

Redactor: **Andreea Tudorică**

Corector: **Dorina Lipan**

Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Culpa Tuya

Copyright © 2017, Mercedes Ron

Copyright © 2017, Penguin Random House Grupo Editorial

All rights reserved.

© Bookzone 2025, pentru prezenta ediție

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată

sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

MERCEDES RON

Păcatul tău

CULPABLES #2

Bookzone
BUCUREȘTI, 2025

Prolog

Ploaia cădea peste noi, udându-ne până la piele, înghețasem de frig, dar nu conta: nimic nu mai conta. Știam că totul era pe punctul de a se schimba, știam că lumea mea era pe punctul de a se năruși.

— Nu mai e cale de întors. Nici măcar nu mai pot să mă uit la tine...

Lacrimi amare i se prelingeau pe față.

Cum am putut să-i fac așa ceva? Cuvintele mi s-au înfipt în inimă ca niște pumnale care mă sfâșiau din interior.

— Nici nu știu ce să răspund, am spus, încercând să-mi controlez senzația de panică ce amenința să mă doboare.

Nu putea să mă părăsească... N-avea de gând să facă asta, așa-i?

M-a privit fix în ochi, cu ură, cu dispreț... N-am crezut niciodată că o asemenea privire mi-ar putea fi adresată.

— Relația noastră s-a terminat, a șoptit cu o voce sfâșiată, dar fermă.

Și, odată cu aceste cuvinte, universul meu s-a cufundat într-un întuneric profund, tenebros și solitar... O închisoare făcută anume pentru mine. Dar o meritam, de data asta chiar o meritam.

NOAH

În sfârșit îplineam optsprezece ani.

Încă îmi mai aminteam cum, cu unsprezece luni în urmă, număram zilele până când, în sfârșit, urma să fiu majoră, să pot lua propriile decizii și să fug mâncând pământul din acel loc. Evident, situația nu mai era aceeași ca în urmă cu unsprezece luni. Totul se schimbase atât de mult încât părea incredibil chiar și numai să mă gândesc la asta. Nu doar că mă obișnuisem în cele din urmă să locuiesc aici, dar acum nu mă mai vedeam trăind în alt oraș. Reușisem să mă integrez la liceu și în familia cu care fusesem constrânsă de împrejurări să trăiesc.

Toate obstacolele pe care fusesem nevoită să le depășesc – nu numai în ultimele luni, ci de când mă născusem – mă făcuseră o persoană mai puternică, sau cel puțin așa credeam. Se întâmplaseră multe lucruri, nu toate bune, dar mă mulțumeam cu cel mai bun dintre ele: Nicholas. Cine ar fi crezut că aveam să mă îndrăgostesc de el în cele din urmă? Ei bine, eram atât de îndrăgostită încât mă durea inima. A trebuit să învățăm să ne cunoaștem, să învățăm să ne protejăm relația și nu era ușor, era ceva la care lucram în fiecare zi. Temperamentele noastre intrau adesea în conflict, iar Nick nu era o persoană ușor de suportat, dar îl iubeam din tot sufletul.

De aceea mă simțeam mai mult tristă decât entuziasmată la gândul iminentei petreceri pentru ziua mea de naștere. Nick nu putea să vină. Trecuseră două săptămâni de când nu-l mai văzusem; în ultimele luni călătorise mult

la San Francisco. Mai avea un an până termina facultatea și profitase de fiecare dintre numeroasele uși deschise de tatăl său. Nick nu mai era cel care reușea aproape mereu să intre în vreun bucluc. Era altfel acum: se maturizase alături de mine, evoluase, dar mă temeam că, în orice moment, Nick cel care a fost ar fi putut ieși din nou la suprafață.

M-am privit în oglindă. Îmi prinsesem părul într-un coc lejer în vârful capului, dar era o coafură elegantă și se potrivea perfect cu rochia albă pe care mama și Will mi-o dăruiseră de ziua mea. Mama întrecuse măsura cu petrecerea pe care o organizase. Credea că era ultima ei ocazie de a-și îndeplini rolul, având în vedere că peste o săptămână urma să termin liceul și nu mult după aceea să plec la facultate. Trimisesem cereri de înscriere la mai multe universități, dar în cele din urmă optasem pentru UCLA din Los Angeles. Avusesem deja parte de prea multe schimbări și mutări. Nu voiam să plec în alt oraș și cu atât mai puțin să stau departe de Nick. El era la aceeași universitate și, deși știam că probabil urma să se mute în San Francisco pentru a lucra la noua companie a tatălui său, am decis să nu-mi fac deocamdată griji: încă mai era mult până atunci și nu voiam să mă deprim.

M-am ridicat de la măsuța de toaletă și, înainte de a-mi pune rochia, privirea mi s-a oprit asupra cicatricii de pe abdomen. Am mângâiat cu un deget acea bucițică de piele care avea să rămână însemnată pe viață și am simțit un fior. Pocnetul împușcăturii care a pus capăt vieții tatălui meu mi-a răsunat în minte și a trebuit să respir adânc pentru a-mi păstra cumpătul. Nu vorbisem cu nimeni despre coșmarurile mele, nici despre teama pe care o simțeam de fiecare dată când mă gândeam la cele întâmplate; nici despre felul în care inima începea să-mi bubuie ori de câte ori un zgomot prea puternic răsună în apropiere. Nu voiam să recunosc că tatăl meu îmi provocase încă o traumă, era suficient că nu puteam sta pe întuneric decât dacă Nick era lângă mine... Nu aveam de gând să recunosc că nu mai puteam dormi liniștită și că nu-mi puteam scoate din cap imaginea tatălui meu mort chiar lângă mine și a sângelui său care mă împrășcase, făcându-mă să îmi pierd mințile. Erau lucruri pe care le

țineam pentru mine: nu voiam să aflu nimeni că mă simțeam mai traumatizată decât înainte, că viața mea era în continuare stăpânită de temerile pe care acel om mi le indusese. Mama, în schimb, era mai liniștită decât fusese vreodată în viața ei. Teama aceea pe care încercase întotdeauna s-o ascundă dispăruse; acum era pe deplin fericită alături de soțul ei: era liberă. Eu însă mai aveam un lung drum de străbătut.

— Nu te-ai îmbrăcat încă? s-a interesat acea voce care mă făcea să râd în hohote aproape în fiecare zi.

M-am întors spre Jenna și un zâmbet mi-a luminat fața. Cea mai bună prietenă a mea arăta spectaculos, ca de obicei. De curând își tăiasse părul, iar acum îl purta până la nivelul umerilor. Insistase să fac și eu la fel, dar știam că Nick adora părul meu lung, așa că îl lăsasem cum era. Îmi ajungea deja până aproape de mijloc, dar îmi plăcea așa.

— Ți-am mai spus cât de mult îți admir fundul obraznic? mi-a zis în treacăt, făcând un pas în față și dându-mi o palmă peste fund.

— Ești nebună, am replicat, trecându-mi rochia peste cap.

Jenna s-a îndreptat spre seif, aflat chiar sub locul unde erau pantofii. Nici măcar nu știam cifra pentru că nu-l foloseam, dar, de când Jenna îl descoperise, păstra tot felul de lucruri în el.

Am izbucnit în râs când a scos o sticlă de șampanie și două pahare.

— Să ciocnim pentru majoratul tău, a propus, umplând paharele și întinzându-mi unul.

Am zâmbit. Știam că, dacă mă vedea mama, m-ar fi omorât, dar, la urma urmei, era ziua mea de naștere și trebuia s-o sărbătorească, nu-i așa?

— În cinstea noastră, am adăugat.

Am ciocnit și am dus paharul la buze. Avea un gust nemaipomenit, nici nu se putea altfel. Era o sticlă marca Cristal și costa peste trei sute de dolari, dar Jenna făcea totul

în stil mare. Era obișnuită cu un astfel de lux și nu-i lipsise niciodată nimic.

— Rochia asta e impresionantă, a spus, privindu-mă fascinată.

Am zâmbit și m-am privit în oglindă. Rochia era foarte frumoasă, albă, mulată pe corp și cu mâneci din dantelă delicată, dezvăluindu-mi pielea albă în diverse modele geometrice. Pantofii erau și ei incredibili și mă făceau să fiu aproape la fel de înaltă ca Jenna. Ea purta o rochie scurtă evazată, de culoare roșu-închis.

— Jos sunt foarte mulți oameni, m-a anunțat, lăsându-și paharul de șampanie lângă al meu.

Nu i-am urmat însă exemplul: am luat paharul și am dat pe gât tot conținutul său spumos.

— Nu mai spune! am exclamat, brusc neliniștită.

Dintr-odată, simțeam că nu mai am aer. Rochia aceea era prea strâmtă, nu-mi permitea să respir în voie.

Jenna m-a observat și mi-a adresat un zâmbet complice.

— De ce râzi? am întrebat-o, invidiind-o pentru că nu trebuia să treacă prin toată treaba asta.

— Fără motiv. Știu cât de mult urăști genul ăsta de lucruri, dar stai liniștită, a răspuns, apropiindu-și gura de urechea mea. Eu sunt aici ca să mă asigur că o să petrecem pe cinste, a adăugat zâbind, apoi m-a sărutat pe obraz.

I-am zâmbit recunoscătoare. Poate că iubitul meu urma să piardă petrecerea de ziua mea, dar cel puțin o aveam lângă mine pe prietena mea cea mai bună.

— Coborâm? m-a întrebat, aranjându-și rochia.

— Avem de ales?

Toată grădina fusese reamenajată. Mama o luase razna și închiriasse un cort alb care fusese instalat în grădină. Cortul adăpostea, pe lângă o mulțime de baloane, mai multe mese rotunde de culoare roz și scaune elegante, printre care se învârteau ospătari îmbrăcați în sacou și cu papion la gât.

Într-un capăt se serveau băuturi la bar, iar pe niște mese lungi erau numeroase tăvi cu diverse feluri de mâncare aduse de o firmă de catering. Chestia asta nu era deloc genul meu, dar știam că mama își dorise întotdeauna să-mi organizeze o astfel de petrecere de ziua mea. Mereu glumise despre momentul în care aveam să împlinesc optsprezece ani și să plec la facultate. Ne imaginaserăm în joacă tot ce ne-am fi dorit pentru petrecere dacă am fi câștigat la loterie și, în cele din urmă, chiar câștigaserăm! Dar acum chiar depășise măsura.

Când am apărut în grădină, toți au strigat „La mulți ani!” într-un singur glas, de parcă nu aș fi știut că erau toți acolo și mă așteptau. Mama a venit la mine și m-a strâns în brațe.

— Felicitări, Noah! a spus.

Am îmbrățișat-o și eu, și am văzut, uluită, că în spatele ei se formase o coadă de persoane care doreau să-mi ureze „La mulți ani!”. Veniseră toți prietenii mei de la școală, mulți părinți cu care mama se împrietenise și mulți dintre vecinii noștri și prietenii lui William. M-am simțit atât de tulburată încât, fără să vreau, am început să-l caut cu privirea pe Nicholas prin grădină: doar el ar fi reușit să mă liniștească. Nu-l vedeam însă nicăieri. Știam deja că nu putea să vină. Era în alt oraș și nu aveam să-l văd decât peste o săptămână, la festivitatea mea de absolvire. Dar o părticică din mine încă mai spera să-l vadă în mulțimea adunată acolo.

Am salutat invitații mai bine de o oră, până când Jenna s-a apropiat în cele din urmă de mine și m-a tras spre barul cu băuturi. Erau două zone, una pentru tinerii sub douăzeci și unu de ani și una pentru părinți.

— Ai propriul tău cocktail, mi-a comunicat râzând.

— Mama și-a pierdut mințile, am comentat, în timp ce un ospătar ne servea cu cocktailul care îmi purta numele.

Tipul m-a privit lung și a zâmbit, încercând să nu izbucnească în râs. Minunat, mai mult ca sigur credea că sunt o snoabă.

Când am văzut băutura, era să leșin. Era un pahar pentru martini plin cu un lichid de o culoare roz strident, cu zahăr colorat lipit pe margine și o căpșună decorativă într-o parte. De piciorul paharului era legată o fundă pe care era înscris numărul 18 cu perle mici albe.

— Îți lipsește un detaliu special, a subliniat Jenna, scoțând pe furis o butelcuță și turnând alcool în ambele pahare.

În ritmul ăsta, trebuia să am grijă dacă nu voiam să mă îmbăt criță înainte de miezul nopții.

Un DJ destul de bun pune muzică de diverse genuri, iar prietenii mei se încinseseră deja la dans. Petrecerea era un succes.

Jenna mă târâse după ea să dansăm, iar acum țopăiam amândouă ca apucatele. Eram leșinată de la căldură: vara era foarte aproape și deja se simțea.

Lion ne observa atent de pe marginea ringului. Se sprijinea de o coloană și privea cum Jenna își unduia frenetic soldurile. Am râs și, obosită deja, am lăsat-o pe Jenna să danseze împreună cu ceilalți.

— Te plictisești, Lion? l-am întrebat, oprindu-mă lângă el.

Mi-a zâmbit amuzat, dar mi-am dat seama că îl preocupă ceva. Continua s-o fixeze din priviri pe Jenna.

— Apropo, la mulți ani! a spus el, pentru că nu avusesem încă ocazia să vorbim între patru ochi.

Mi se părea ciudat să îl văd acolo fără Nick. Lion nu îi cunoștea prea bine pe colegii noștri de clasă. Lion și Nick erau cu cinci ani mai mari decât mine și Jenna, iar diferența de vârstă se simțea. Colegii mei de clasă erau mai imaturi decât ei și era firesc să evite să vină cu noi atunci când veneau și iubii noștri.

— Mulțumesc. Ai vești de la Nick? l-am întrebat, simțind un junghi în stomac.

Încă nu mă sunase și nici nu-mi trimisese vreun mesaj.

— Ieri mi-a spus că are foarte mult de lucru la cabinetul de avocatură și că abia reușește să mănânce ceva, dar a avut grijă să-mi spună să nu te scap din ochi, a adăugat privindu-mă și zâmbind.

— Într-adevăr, nu scapi din ochi o anumită persoană, am zis, urmărindu-l cum o privea din nou pe Jenna.

Ea s-a întors spre noi chiar în acea clipă și un zâmbet de fericire adevărată i-a luminat chipul. Era îndrăgostită până peste cap de Lion. Când rămânea să doarmă la mine stăteam de vorbă ore întregi despre cât de norocoase eram să fim îndrăgostite de doi băieți care erau prieteni buni. Eram convinsă că Jenna nu iubea pe nimeni altcineva și îmi făcea plăcere să cred că și Lion era la fel de amoretat ca ea. În tot acest timp ajunsesem să o ador pe Jenna. Era, într-adevăr, cea mai bună prietenă a mea, o iubeam mult, fusese alături de mine de fiecare dată când avusesem nevoie de ea și datorită ei înțelesesem ce înseamnă cu adevărat o prietenă. Nu era invidioasă, manipuloare sau ranchiunoasă cum fusese Beth pe vremea când trăiam în Canada și, bineînțeles, știam că era incapabilă să mă rănească, cel puțin nu intenționat.

Jenna s-a apropiat de noi și l-a sărutat pe Lion cu zgomot. El a îmbrățișat-o dragăstos, iar eu m-am îndepărtat de ei, întristându-mă brusc. Îmi era dor de Nick, voiam să fie aici, aveam nevoie de el. M-am uitat pe ecranul telefonului și tot nimic: nu primisem niciun apel și niciun mesaj de la el. Începeam să mă enervez, nu i-ar fi luat mai mult de câteva secunde să-mi trimită un mesaj. Ce naiba se întâmpla cu el?

M-am apropiat de bar, unde un barman servea băuturi alcoolice puținelor persoane peste 21 de ani care mai erau prin preajmă. Era același care ne servea mai devreme cocktailurile cu ajutorul unei alte ospătărițe.

M-am așezat la bar și l-am observat, întrebându-mă cum să mă dau bine pe lângă el ca să-mi servească o băutură alcoolică.

— E prea mult dacă te rog să mă servești cu ceva care să nu fie roz și care să aibă alcool? l-am întrebat, convinsă că avea să mă trimită la plimbare.